

VLUCHTEN VOOR DE PANDEMIE

Serie Vluchten

Ik moet u eerlijk zeggen dat het best een opgave was om wat zinnigs te zeggen over mijn ervaring van de coronaperiode. Hoewel deze periode niet voorbij is en het aannemelijk is dat het nogmaals zou kunnen gebeuren, wil ik toch iets met u delen.

Ten eerste komt dat omdat ik de coronaperiode erg dubbel ervaren heb. Ik vind het belangrijk om deze beide kanten te belichten, maar vind het lastig hier een goede balans in te vinden. Ziet u, aan de ene kant realiseerde ik me in het begin dat ik weliswaar van alles niet meer kon doen, maar kennelijk wel altijd deed waarvan ik hield. Op een soort vreemde manier voelde ik me daardoor een gezegend mens. Daar tegenover waren er de momenten dat ik het thuiszitten spuugzat was of gek werd van digitaal lesgeven aan mijn studenten ("Jongens, willen jullie ALS-JE-BLIEFT je camera weer aanzetten, zodat ik jullie kan zien?"). Het meest uitdagende was het stemmetje in je achterhoofd dat soms riep: je bent jong, je bent gezond, je hoeft niet bang te zijn voor corona, wat de regels volgen extra moeilijk maakte. Die periodes van frustratie, soms dagen, soms een week, werden dan weer afgewisseld met tevreden tuinieren op mijn balkon, zwemmen in de gracht... Afijn, volgens mij snapt u wel wat ik probeer te schetsen.

De tweede reden waarom ik mijn ervaring moeilijk kon, of kan, verwoorden, is de angst om iets te zeggen wat u merkwaardig, vreemd of zelfs respectloos vindt. U, die deze corona periode ongetwijfeld anders hebt ervaren, dan ik. Waar ik gefrustreerd was om thuis te zitten voor een virus, waar ik statistisch gezien niet bang voor hoeft te zijn, vraag ik me af of ik het zou ruilen voor thuis zitten uit angst voor mijn gezondheid door ditzelfde virus

Juist deze opgave om hier iets te zeggen over corona, deed me maar weer eens pijnlijk beseffen hoe gevoelig het onderwerp is. Over die gevoeligheid, zou ik graag nog iets willen zeggen. Weet u, de afgelopen jaren heb ik gesprekken gevoerd en discussies gehad waarvan ik niet verwacht had dat ik ze zou hebben. De lading was groot, groter dan ik gewend was. Zelfs politieke discussies die ik wel eens met vrienden of familie had, hadden niet deze spanning. Hoe komt dat? De corona discussies laten zich denk ik niet vergelijken met politieke discussies. Als iemand politiek anders denkt, ga je beide stemmen en doet de democratie de rest (even simpel gezegd). Bij corona lag dat wezenlijk anders: de keuzes van een individu hadden gevolgen voor de rest. Ga je naar een (illegaal) feestje met veel anderen? Dan draag je mogelijk bij aan onnodig hoge besmettingscijfers en een langere lockdown. Laat je je niet vaccineren? Idem.

Waar ik naar toe wil, is dat de persoonlijk vrijheid van een individu gevolgen heeft voor anderen. Bij vrijheid, komt verantwoordelijkheid. Zoals ik vertelde, gaat de vergelijking met een politieke discussie denk ik niet op. De coronapandemie doet me wel denken aan klimaatverandering. Ook daar hebben de keuzes van een individu gevolgen voor anderen: het klimaat is van iedereen. Wie veel (onnodig) vliegt, vernietigt het klimaat van ons allen. Wie vegetarisch eet, is onderdeel van de oplossing. Kunnen we daar dan iets van leren? Een nieuwe slogan: "alleen samen krijgen we het klimaat onder controle"?

Ik weet niet of wij, eigenzinnige Nederlanders, de corona proef nou echt succesvol hebben afgerond. Wat we wel kunnen, is leren van het verleden en met goede moed door naar de toekomst. Wellicht denkt u dan nog eens terug aan uw vrijheid én uw verantwoordelijkheid. Wij gaan immers samen over de wereld van vandaag én morgen. - Vincent Blum

Hoe heb ik deze periode als oudere beleefd?

Drie jaar geleden is mijn vrouw onverwachts overleden. Veel pijn en verdriet, maar ook hoe ga ik nu alleen verder? Ik ben cursussen gaan volgen, heb musea bezocht, een reis gemaakt. Ik ondervond veel steun van mijn kinderen, familie, vrienden, kennissen. En toen ineens kon er bijna niets meer. Pandemie! Je contacten werden tot een minimum beperkt. Ik was niet eenzaam, maar wel vaker alleen. De Dominicus heeft toen veel voor mij betekend. Met z'n drieën hebben we hier ons toen ingezet voor de streaming van deze diensten. We zaten hier soms met 10 tot 12 mensen. Verder denk ik dan bijvoorbeeld aan de prachtige liederen: 'Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap' en het 'Dona nobis pacem'. Hoe prachtig en vol klonk dat hier een paar weken geleden. Dat gaf moed en hoop! Kome wat komt! - Jan Noot

Mijn broer en ik zijn allebei bestuurder. Hij stuurt een bus van het Openbaar Vervoer. Ik stuur een scholengroep in Amsterdam. Bijna de hele lagere schooltijd zaten wij bij elkaar in de klas. Wij deden, toen al, allebei ons eigen ding. In de tienerjaren liepen de interesses helemaal uit elkaar. Een voorbeeld: Had ik een kapotte brommer? Probeerde ik deze te repareren? Dan lachten hij en mijn andere broer heel hard. "Ga jij maar een boek lezen! Dit doen wij wel voor jou.

Gedurende de Corona periode liepen visies en meningen ver uit een. De polariteiten in de samenleving troffen ook ons gezin van herkomst. Waar ik, bijna juichend, naar de vaccinatie straat ging, (Hoera ik krijg een vaccin!) waarschuwde hij dat dit spul gevaarlijk zou zijn. Ook voor onze oude moeder. Discussies te over! Heilloze discussies. Gelukkig vinden wij elkaar toch altijd weer. Dan gaat het over de liefde voor onze mama, maar ook over de liefde voor haar kleinkinderen, onze kinderen.

Over de generaties heen verbindt de liefde. Hoe mooi is dat. Wij hoorden het verhaal dat Elze van Houtem, jawel uit onze Dominicus, plaatste in de Volkskrant in het voorjaar van 2020. Dat was aan het begin van die onzekere Pandemie tijd. Uitzichtloosheid. Geen perspectief. Haar verhaal heb ik een aantal keren op een onderwijs conferentie gehoord bij monde van anderen. En dan dacht ik steeds. Die ken ik.

En haar verhaal houdt ons scherp op onze opdracht. Een goed pedagogisch klimaat neerzetten vol aandachtige betrokkenheid voor leerlingen en met een open vizier de wereld tegemoet.

Wij hoorden het verhaal van Vincent. Hoe lastig het was om jezelf beperkingen op te leggen ten gunste van anderen in de samenleving. Maar ook de vraag stellend naar de betekenis van vrijheid en dat daar altijd iets van gebondenheid of verantwoordelijkheid bij komt kijken.

En wij hoorden de dankbaarheid van de oudere generatie in de woorden van Jan. Vele ouderen en kwetsbaren hebben hun dank geuit naar jongere generaties in die moeilijkste maanden.

In moeilijke tijden toch veerkracht vinden. Waar haal je je inspiratie vandaan. Het evangelie staat vol met verhalen over hoop en verwachting, over vertrouwen in een nieuwe wereld, over een koninkrijk dat komen zal. En over verlossing en het rijk van vrede. Moeilijk te geloven in pandemie-tijd. Moeilijk te geloven in tijden van oorlog.

Maar toch lezen wij er over ook in de Schriften. Hoe Abraham geroepen werd en gewoon ging. Er was nog niemand om achterna te gaan. Hij ging gewoon.

Hoe Mozes voertuig werd voor het bevrijdend werk van Ik die ben. En uiteindelijk het volk bracht tot aan de grenzen van het beloofde land. Niet zonder slag of stoot. Niet vanzelfsprekend. Maar wel vol vertrouwen.

En hoe Job vanaf de mestvaalt, ondanks alles, toch vertrouwen hield in de goedheid van mensen en in de goedheid van god. Niet te geloven. Of toch wel.

Verhalen van huidige generaties, verhalen over Jezus en uit de geschriften mogen klinken. Dat doen wij hier in de Dominicus.

Steeds weer om ons te inspireren, om sprankjes van hoop te ontdekken, om veertjes te vinden van lichtheid en hoop. Opdat wij niet vluchten, maar gaan waar geen wegen gaan. In ons geval hem achterna. Of zo je wilt haar of hen of hun.

Dat er vrede mag zijn.

Alle van Steenis